

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Nr. 348. - LXV.

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Nr. 348. - LXV.", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956, 1951-56*, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139964188752/facsimile.pdf> (tilgået 20. juni 2021)

Anvendt udgave: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*

Samtale imellem Jesum og en Troende.

1.

- Jes.* **S**ulamith lilde!
Hvi jamrer du saa tit?
Sul. Ak! at du vilde
Mig hente hjem til dit.
Jes. Den Himmel-Længsel
Alvorlig prøves vil.
Sul. Ja Nød og Trængsel
Gjør vist nok sit dertil.
Jes. Troer du, jeg glemmer
Dit Korses mørke Skye?
Sul. Nej, jeg fornemmer
Din Naade daglig nye.
Jes. Men, naar det klemmer?
Sul. Da skrigger jeg om Lye.
Jes. Sulamith &c. &c.

2.

- Jes.* Kan du forsage
Dit kiære Huus og Stavn?
Sul. Dem vil jeg tage,
Og lægge dig i Favn.
Jes. Naar du est færdig,
Er Vognen for din Dør.
Sul. Mig Arme værdig
Din Værdskyld eene gjør.

Nr. 348 — LXV. Original. Samtalen er beslægtet med nr. 310. Men der er betydelige forskelle. Jesu ord er her langt mildere, og Sulamith (sjælen) er langt fastere: nok klagende, men ikke modløs, kun længselsfuld og med en ejendommelig styrke i sin tillid og hengivelse. Døden falder umiddelbart nær (2, 10: *kom na, Død, her-frem!*; 3, 10: *i Na!*) og bilses trydefuld. Digtet er derfor trods alt lyst. Det har sit højdepunkt i Sulamiths sidste replik, 3, 14. Brorson har aldrig skrevet noget mere følt. — 1, 1: *Sulamith!* Højs. 6, 13. — 1, 5-10: Det må prøves, hvad himmellængslen er værd, og Sulamith indrømmer, at de lidelser, hun gennemgår, har deres del i den. Jesu svar herpå er dog uden behjælpelse, kun fuldt af medfølelse. — 1, 10: *Kors!* lidelse. — 1, 11-12: Klages. 3, 23. — 1, 14: *Lye!* tilflugt, beskyttelse. — 2, 1: *forsage!* sigt dig løs fra. — 2, 2: *Stavn!* hellig, hjem. Med *Huus* og *Stavn* tænkes der vel på familien i hjemmet. — 2, 5-8 lyder som et optrin fra gammeldags rejseliv. — 2, 7-8: Glædeshudskebet om, at vognen er rede, får Sulamith til ydmygt at udbryde, at kun Jesu fortjeneste (*Værdskyld!*) gør hende værdig til den rejse, og dette

Jes. Gjem denne Kirne! 87
Men kom nu, Død, herfrem!
Sul. Den Aften-Sterne
Er meget angenem.
Jes. Vil du saa gjerne?
Sul. Ja til min Brudgom hiem.
Jes. Kan du &c. &c.

3.

Jes. Pak da kun sammen,
Og hold din Himmelfart!
Sul. Ja Amen, Amen,
Kom søde JEsu snart!
Jes. Den Vej har Ende,
Hvorpaa du tit har grædt.
Sul. Nu kan jeg kiende,
At den er kort og let.
Jes. Engle for Thronen
Skal føre dig i Nat.
Sul. Paa Jubel-Tonen
Jeg lystig lager fat.
Jes. Saa faaar du Kronen.
Sul. Den est du selv, min Skat!
Jes. Pak da kun &c. &c.

Nr. 349. - LXVI.

I.

Hvad er det godt at lande
I Himlens søde Havn,
Fra Verdens vilde Strande, 88
Fra fremmet Land og Stavn;

kalder Jesus i 1,9 kristenlivets *Kjerne*, som det gælder om at gemme. — 2, 10-12: Da Jesus kalder døden frem, er det for Sulamith kun at se den skønne *Aften-Sterne*; *angennem* dejlig. — 3, 1: *pak sammen* pak ind, gør dig rejsebered. — 3, 3-4: Joh. Ab. 22, 20. — 3, 7-8: Ved rejsens slutning ses det, at vejen i virkeligheden kun har været kort og let. — 3, 9-10: Lk. 16, 22; *for Thronen* frem for tronen. — 3, 12: *lystig* frydefuld. — 3, 13: Joh. Ab. 2, 10.
Nr. 349 — LXVI. Original. — 1, 1; 2, 1; 3, 1: *hvad* hvor. — 1, 4: *Stavn* bolig.